

גמרא:

מתניתין דקתני חורוור קבוע שמונים יום
מני — רבי יהודה היא.

דתניא: חורוור קבוע ארבעים יום. ומים
קבועים שמונים יום, דברי רבי מאיר.

ורבי יהודה אומר: חורוור קבוע שמונים
יום.

ואלו הן מים הקבועים:

אכל לח ואחר כך יבש של בית הבעל שהיא
שדה שאין צורך להשקותה, ולא נתרפא הוי
מום קבוע.

ולא לח ויבש של בית השלחין,

או שאכל יבש ואחר כך אכל את הלח,

שבכל אלו גם אם לא התרפא אינו מום, עד
שיאכל היבש אחר הלח.

וישנו ג' חדשים, ובדקין ליה בהכי ג'
חדשים.

ופרכינן: היכי מצי לאוקמי מתניתין כרבי
יהודה?

והא אנן תרוויחו תננהי! דבמתניתין תנינן
דבין אכל לח ויבש משדה של גשמים ובין
אכל לח ויבש של בית השלחין שוים הם
דאם אכלם ביחד אין זו בדיקה, ואם אכל
היבש אחר הלח הוי בדיקה, ואילו רבי
יהודה מחלק בין של בית הבעל דמהני, לשל
בית השלחין דלא מהני.

ומתריצין: מתניתין חיסורי מיחסרא, והכי
קתני:

אכל לח ואחר כך יבש של שדה של גשמים
הרי זה מום.

אבל אם אכל של בית השלחין אינו מום.

ואכל משדה דגשמים נמי, אם אכל יבש
ואחר כך אכל הלח אינו מום. עד שיאכל
יבש אחר הלח.

והא דקתני בכרייתא "וישנו ג' חדשים" הוינן
בה: איני, והא אמר רב אידי בר אבין, אמר
רב יצחק בר אשיאן: הגדל באדר ובניסן זהו
לח. ואילו הגדל באלול ובתשרי הוי יבש.

וכיון שצריך לאכול גם לח וגם יבש נמצא
דבדקינן במשך ארבעה חודשים ולא
שלשה!?

ומתריצין: אימא, אדר וחצי ניסן — לח.
אלול וחצי תשרי — יבש. שהם שלשה
חודשים.

איבעיא להו: הא דאמרינן במשנה דבודקין
אותו על ידי אכילת לח ויבש — אימתי
צריך לאוכלו?

האם לח — בזמן לח, דהיינו מספוא הגדל
באדר וניסן, מאכילין אותו באדר וניסן.
ויבש — בזמן היבש הגדל באלול ותשרי
מאכילין אותו באלול ובתשרי, ולא שחטינן
ליה עד שיעברו עליו כל ימי הקיץ ויבדק
בשניהם.

או דלמא: לח ויבש — בזמן לח, שבימי
ניסן יאכל גם את את היבש שגדל בתשרי,